

1848-02-20

AFSENDER

J.Th. Lundbye

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Godthaab, Helsingør

Omtalte personer:

J.Th. Lundbye

P.C. Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 34 nr. 23

DOKUMENTINDHOLD

J.Th. Lundbye konstaterer, at de to venners brevveksling om deres indbyrdes forhold er præget af misforståelser, og understreger, at de må tale sammen og rydde gamle misforståelser af vejen.

TRANSSKRIFTION

Mappe 34 nr. 23

Godt. Haab 20 Febr 1848

Kjære Skovgaard!

Der var i Dit Brev idag ved Siden af Beviser paa Dit hengivne Sind og Yttringer af Din egne stille, beskedne Tænkemaade – en vis knubbet Tone mod Slutningen, som langt mere behagede mig, end de vilde Udbrud i det forrige, som kun forsaavidt kunne glæde mig, som de vakte en alvorlig Bekymring hos mig, et Tegn paa at jeg dog i det Reelle maa have mere af Venskabs Tænkemaade, end jeg kan taale at høre udtalt. Lad os bevare disse Breve, indtil vi have talt sammen om dem; jeg føler, at meget i mine har saaret Dig – men Du maa være vis paa, at det vil ogsaa blive Dig svært at forsvare hver Yttring i dine; lad os saa brænde dem og indrømme: vi have misforstået hinanden, og det er sørgeligt, men vi ogsaa lært hinanden bedre at kjende, og det var vel nogen uro værdt! Du er i det Hele, maa jeg sige, svær at vexle Breve med – Toner, Du selv har anslaaet, som jeg med Alvor har besvaret, ere senere slet ikke berørt – og

-2-

jeg antager, Dine Udtryk have i det Hele været altfor mægtige, og kunde vistnok derfor med Føie indgyde mig den Ængstelse, som har pint mig mere, end Du maaskee troer. Nei, da var det første, forunderligt dunkle, men fra Følelsens Side saa dybe og deilige Brev mig rigtignok det kjæreste. Det kunde misforstaaes, og blev det maaskee, men Vinkene deri gave rigtignok en anderledes Rigdom, end de senere Udviklinger, - hvoraf jeg dog altid med en vis Skamfuldhed læste en Hengivenhed, som var saa langt over min Fortjeneste. Lad nu den Sag bero - Du skal med Guds Hjelp blive tilfreds med mig, og jeg seer forud med Glæde mangan Samtale imøde, der vil knytte sig til denne underlige Brevvexling. – Det var slet ikke det, jeg vilde sige, men kun, da jeg kender mine Folk – at Du paa ingen Maade maa tænke paa at modtage mig, men være vis paa, at min første Vandring gjælder Dig. Sagen er den, at Folk ere her ligesaa gale, som andetsteds, og strømme nu i Skarer til Kongens Begravelse. Alle Pladser i Diligensen ere for denne Uge optagne, saa jeg veed slet ikke naar og hvordan (maaske tilfods) at jeg kommer. At jeg er skummende gal, kan Du

let tænke – men for øvrigt skal Du see mig glad og vel til mode – det var
herlige 14 Dage! Din hengivne JTL. Lev vel!

|Tænk! her er ikke Een, jeg har turdet betro mine Negle, saa Du kan vide –
men de er der!

Just. Klaab 20 febr 1848.

Kleine Kneigard.

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 34 Nr. 23

Thank! Mrs. W. likes you, & Mrs. Knapp & her friends - Mrs. Knapp is a very kind & hospitable woman - I hope you will like her & her friends -

Der var : Dit Brev idag end Liden af Brevet
paa dit hengivne Sind og Opbring af din
egne stille, beskeden Tænksomhed - en is knib
det Tone med Slutningen, som langt mere
begræder mig, end de lille Melodier : det fer-
ge, som kun forsvandt kunne glæde mig,
som de endte en alderlig Betydning her
mig, et Tegne paa, at vi dog vel : det Reelle
men have mere af Venkæbets Tænke^{me}ade,
end vi kan taale at høre indtalt. Lad os be-
vare sine Breve, indtil vi have talt som
men om dem ; vi føler, at noget : mine har
særet Dig - men du mere end is paa, at det
vil ogsaa blive Dig mest at forsvare hver Op-
bring : dine ; lad os se brønde dem og ind
somme : vi have misforstaaet hinanden, og
det er forgæves, men ogsaa lært hinanden bedre
at kjende, og det var vel nok et stort
du er det hele, men vi rige, selv at nogle Bre-
ve med - Toner, du selv har anslaaet, og som vi end
Alvor har hævaret, ene renne det i det heret - og

Ji antager, Dine Udtryk heres; det bleve været
altfor mægtige, og kunde istaek sorpes med Føis
indgyd. mig den Angstelse, som har prindt mig
mere, end Di maaskee traer. Nei, da var det fer
ste, forunderligt smukke, men fra Faldsars Side
saa dybe og deilige Brev mig rigtigst det Kjæreste.
Det kunde misforstaaes, og blev det maaskee, men
Vinkene deri gave rigtigst en anderledes Nijdom,
end de senere Udviklinger, - Meraf Ji dog altid
med en vis Skamfuldhed lærte en Klængsaad, som
var saa langt over min Fortjenest. Lad min Luv
sag heres - Di skal med Guds Hjelpe blive tilfreds
med mig, og Ji skal forund med Glæde mangen
Samtale imod, der vil knytte sig til denne under
lige Brevvevling. - Det var slet ikke det, Ji vil
saa sigge, men hør, da Ji kjender mine Falk-
at Di paa ingen Maade maa tænke paa at med
tage mig, men være is paa, at min første
Vandring gjælder Dig. Sagen er den, at Falkene
her ligesaa gale, som andensteds, og strim me min
i skær til Kongens Begravelse. Alle Pladser i Dis
genesen ene for denne Mge optagelse, saa Ji ved slet
ikke naar og hvordan (maaskee tilfreds) at Ji kommer.
At Ji er skummende gal, har Di slet tænke - men for
øvrigt skal Di see mig glad og vel tilmode - det var
herlig, 14 Dage! Din hengivne Hs. Lev vel!